

PHÁT BIỂU CẢM NGHĨ TÁC PHẨM

SÀI GÒN TÔI YÊU – VĂN MẪU 7

Đề bài: Phát biểu cảm nghĩ về bài Sài Gòn tôi yêu của tác giả Minh Hương.

Lập dàn ý

Mở bài

* Giới thiệu chung:

- Tác giả Minh Hương là một nhà báo.
- Bài tùy bút Sài Gòn tôi yêu được viết vào cuối tháng 12 - 1990, in trong tập Nhớ... Sài Gòn (NXB Thành phố Hồ Chí Minh - 1994).
- Nội dung bài văn thể hiện tình cảm yêu mến chân thành và gắn bó sâu đậm của tác giả đối với thành phố và người Sài Gòn.

Thân bài

Tình yêu của tác giả đối với thành phố Sài Gòn:

- + Giống như mọi người: đi thì nhớ, ở thì thương.
- Sài Gòn ba trăm năm tuổi là một thành phố trẻ, hội đủ ba yếu tố: thiên thời, địa lợi, nhân hòa.
- Sài Gòn là kết quả công cuộc khai phá, mở mang bờ cõi của ông cha, gắn liền với lịch sử dựng nước và giữ nước của dân tộc.
- Sức sống của thành phố được so sánh với cây tơ đương độ nõn nà phơi phới sức xuân
- Tác giả nhìn đâu cũng thấy yêu thương. Điệp từ Tôi yêu lặp lại nhiều lần thể hiện tình yêu tha thiết, mặn mà...
- Sài Gòn là trung tâm công nghiệp, thương mại lớn nhất nước. Nhịp sống nhộn nhịp, hối hả. Gương mặt thành phố hiện đại, sầm uất.

* Tình yêu của tác giả đối với con người Sài Gòn:

- + Con người Sài Gòn làm cho cảnh sắc Sài Gòn thêm tươi đẹp, lung linh:

Văn mẫu lớp 7

- Người Sài Gòn có nguồn gốc từ khắp mọi miền đất nước hội tụ về.
- Tính cách người Sài Gòn cởi mở, chân tình, năng động, nghĩa khí và kiên cường, sẵn sàng hi sinh cho Tổ quốc.
- Các cô gái Sài Gòn có vẻ đẹp hồn nhiên, dễ mến, vừa mang bản sắc truyền thống vừa mang nét đẹp hiện đại.

Kết bài

- Tác giả khẳng định tình yêu sâu đậm của mình đối với Sài Gòn và khơi dậy trong lòng mọi người tình yêu ấy.
- Bài tùy bút đã để lại trong lòng người đọc ấn tượng sâu đậm về thành phố mang tên Bác Hồ kính yêu.

Bài mẫu hay nhất

Sài Gòn tôi yêu là tùy bút đậm chất thơ được tác giả Minh Hương viết vào cuối tháng 11/2012 - 1990 và in trong tập Nhớ... Sài Gòn (Nhà xuất bản Thành phố Hồ Chí Minh - 1994). Nội dung bài thơ thể hiện tình cảm yêu mến chân thành, nồng nhiệt và sự gắn bó sâu đậm của tác giả đối với vùng đất trù phú này cùng với những chủ nhân của nó.

Mặc dù là tùy bút nhưng cấu trúc bài văn có thể chia làm ba đoạn. Đoạn 1 nêu những ấn tượng chung và tình yêu của tác giả đối với Sài Gòn. Đoạn 2 là hứng nhận xét về đặc điểm thiên nhiên và phong cách riêng của người Sài Gòn. Đoạn 3 khẳng định tình yêu tha thiết của tác giả đối với thành phố mang tên Bác.

Những người đã từng sống ở Sài Gòn dù ít hay nhiều đều có chung tâm trạng đi thì nhớ, ở thì thương và những ai chưa từng đến thì luôn khao khát được ngắm nhìn tận mắt thành phố được mệnh danh là "Hòn ngọc Viễn Đông", trung tâm công nghiệp, kinh tế lớn nhất của Việt Nam trong thời kì đổi mới.

Với độ tuổi ba trăm năm, Sài Gòn là thành phố trẻ. Nơi đây hội đủ ba yếu tố: thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Người Sài Gòn rất yêu mến mảnh đất của mình, nhưng tình yêu của tác giả mới nồng nàn say đắm làm sao:

Sài Gòn vẫn trẻ. Tôi thì đương già. Ba trăm năm so với năm ngàn năm tuổi của Đất nước thì cái đô thị này còn xuân chán. Sài Gòn cứ trẻ hoài như một cây tơ đương độ nõn nà, trên đà thay da, đổi thịt, miễn là cư dân ngày nay và cả ngày mai biết cách tưới tiêu, chăm bón, trân trọng giữ gìn cái đô thị ngọc ngà này.

Cách so sánh trong hai câu mở đầu hơi lạ: Sài Gòn vẫn trẻ. Tôi thì đương già. So sánh độ tuổi của một vùng đất với độ tuổi của một con người mới nghe qua tưởng chừng khập

khẳng nhưng nó lại gọi cho người đọc sự liên tưởng cụ thể và sinh động. Vùng đất Sài Gòn là kết quả của công cuộc khai phá, mở mang bờ cõi của ông cha. Tuổi của Sài Gòn là ba trăm năm, so với năm ngàn năm tuổi của Đất nước thì quả là thành phố này rất trẻ. Sức sống tràn đầy của một đô thị trẻ đẹp được nhà văn so sánh với hình ảnh của một cây tơ đương độ nõn nà phơi phới sức xuân.

Với đôi mắt triu mến, nhà văn nhìn đâu cũng thấy yêu thương: Tôi yêu trong nắng sớm, một thứ nắng ngọt ngào, vào buổi chiều lộng gió nhớ thương, dưới những cây mưa nhiệt đới bất ngờ. Tôi yêu cái thời tiết trái chứng với trời đang iu iu buồn bã, bỗng nhiên trong vắt lại như thủy tinh... Điệp từ Tôi yêu đặt ở đầu mỗi câu thể hiện tình cảm chân thành, da diết của nhà văn trước sự đa dạng của thiên nhiên, khí hậu Sài Gòn. Sài Gòn có hai mùa nắng mưa rõ rệt. Bầu trời màu nào cũng xanh ngắt, đầy nắng, đầy gió. Tác giả yêu thích những nét rất riêng của mưa nắng Sài Gòn. Sài Gòn không có mưa phùn, mưa ngâu hay mưa dầm kéo dài hết ngày này sang ngày khác như ở miền Bắc. Mưa Sài Gòn thường vào buổi chiều. Có khi đang đi trên đường Đồng Khởi quận Một, cơn mưa ập tới bất ngờ không tránh kịp nhưng về đến Bàn Cờ quận Ba thì trời lại trong veo. Vào mùa này, hễ ra khỏi nhà là người Sài Gòn nhắc nhau phải mang áo mưa phòng thân. Sự thay đổi nhanh chóng, đột ngột của thời tiết được tác giả miêu tả bằng hình ảnh thật chính xác và gợi cảm: trời đang iu iu buồn bã, bỗng nhiên trong vắt lại như thủy tinh.

Vẫn bằng tình cảm yêu thương, tác giả miêu tả không khí và nhịp sống sôi nổi của Sài Gòn trong những thời khắc khác nhau: Tôi yêu cả đêm khuya thưa thớt tiếng ồn. Tôi yêu phố phường náo động, dập dìu xe cộ vào những giờ cao điểm. Yêu cả cái tĩnh lặng của buổi sáng tinh sương với làn không khí mát dịu, thanh sạch trên một số đường còn nhiều cây xanh che chở...

Trong phần đầu bài tùy bút, tác giả đã bộc lộ tình yêu nồng nhiệt, thiết tha của mình đối với Sài Gòn. Vẻ đẹp của Sài Gòn được nhân lên gấp bội trước con mắt chan chứa yêu thương. Tác giả không chỉ yêu màu nắng ngọt ngào mà còn yêu cả những điều tưởng chừng không mấy dễ chịu như sự trái chứng của thời tiết thoát nắng, thoát mưa. Cả sự náo động, dập dìu xe cộ vào những giờ cao điểm cũng trở thành những cái đáng yêu, đáng nhớ. Tự biết lòng mình yêu Sài Gòn đến mức thiên vị nên tác giả đã biện minh bằng câu ca dao nói về quy luật tâm lí thông thường của con người: Yêu nhau yêu cả đường đi...

Một chi tiết nhỏ đáng lưu ý là bài kí này được viết từ năm 1990 mà thời điểm hiện tại chúng ta đang sống đã là năm 2010, tất nhiên bộ mặt Sài Gòn đã có nhiều thay đổi. Đô thị được mở rộng ra nhiều hướng với những con đường trải nhựa phẳng lì thẳng tắp, hai bên san sát nhà cao tầng, cửa kính, cửa chớp sáng choang. Những chiếc cầu bê tông sừng sững nối đôi bờ sông, giúp cho tàu xe thuận tiện ngược xuôi trăm nẻo. Sài Gòn mang dáng dấp của một thành phố công nghiệp hiện đại thời mở cửa, có mối quan hệ giao lưu rộng rãi với khu vực châu Á và toàn thế giới.

Sài Gòn không chỉ đẹp ở cảnh sắc mà còn đẹp ở con người. Con người đã làm cho cảnh sắc Sài Gòn rực rỡ hơn, lung linh hơn. Ở phần đầu bài viết, tác giả miêu tả thiên nhiên Sài Gòn, đến phần sau, tác giả giới thiệu tính cách của người Sài Gòn.

Tác giả nhận xét rất đúng về đặc điểm của cư dân Sài Gòn: Ở trên đất địa này, không có người Bắc, không có người Trung, người Nam, người Hoa, người Khơ-me,...mà chỉ toàn là người Sài Gòn cả. Mọi người sống hòa hợp với nhau, không phân biệt nguồn gốc, giàu nghèo. Người trên khắp mọi miền đất nước đổ về Sài Gòn lập nghiệp, sống lâu, sống quen một thời gian dài ở Sài Gòn, rồi cứ ngỡ là mình sinh ra ở đây và vô hình trung đã thừa nhận nơi đây là quê quán của mình. Sài Gòn là mảnh đất giàu tiềm năng, có rất nhiều việc kiếm ra tiền nên: Nếu siêng năng, chịu khó thì bạn được đãi ngộ thân tình như hàng triệu người khác. Sài Gòn là vùng đất trù phú, mỡ màu; là thành phố có nhiều khu công nghiệp, khu kinh tế lớn, nhiều trung tâm thương mại sầm uất cung cấp hàng hóa cho cả nước và xuất khẩu ra nước ngoài qua bến cảng Nhà Rồng rộng lớn và sân bay Tân Sơn Nhất hiện đại.

Thành phố Sài Gòn rộng mở và hào phóng là nơi rất thuận lợi cho người tứ xứ đến đây sinh sống. Ngày nay đã leo lên hơn năm triệu. (Đây là con số của những năm 90, còn đến nay, số dân của thành phố đã lên tới gần tám triệu người).

Phong cách nổi bật của người Sài Gòn cũng được tác giả nhận xét chân thực và đầy thiện cảm: Cách ngày nay gần năm mươi năm, vào đây được gần gũi với người Sài Gòn, tôi đã thấy phong cách bản địa mang nhiều nét đặc trưng. Họ ăn nói tự nhiên, nhiều lúc hề hà, dễ dãi. Phân đông ít dàn dưng, tính toán. Người Sài Gòn cũng như phần lớn người Lục tỉnh rất chân thành, bộc trực...

Con gái Sài Gòn có vẻ đẹp rất tự nhiên, dễ thương. Đây là hình ảnh các cô gái Sài Gòn hồi thế kỉ XX:... tóc buông thông trên vai, trên lưng, có khi tết bím... Đội nón vải trắng, vành rộng, như nón Hương đạo. Áo bà ba trắng, đính một túi nhỏ xíu duy nhất bên thân mặt áo. Quần đen rộng. Mang giày bó trắng (giày vải, giày ba - ta) hay xăng đan da. Có người đi guốc vòng tròn trắng nõn, quai da, dạng chiếc xuồng hay hình hộp cá mè. Dáng đi khỏe khoắn, mạnh dạn. Cái đẹp thật đơn sơ, đôn hậu. Cũng yếu điệu, thướt tha, nhưng theo cũng cách Bến Nghé. Cũng e thẹn, ngượng ngịu như vùng trăng mới ló, còn ngập ngừng giấu nửa vành sau áng mây. Nụ cười thiệt tình, tươi tắn và ít nhiều thơ ngây. Trong khi giao tiếp, các cô thể hiện nét đẹp kín đáo của người Á Đông: Bấy giờ, khi chào người lớn, các cô ấy (trước 1945) cúi đầu, chắp hai bàn tay lại và xá. Gặp trang lứa bạn bè thì hơi cúi đầu và cười. Cười ngậm miệng, cười chúm chím, cười mồm mím, cười he hé, chỉ để lộ vài cái răng hay hô cả hàm, tùy theo mức độ thân quen. Đặc biệt là cặp mắt sáng rõ, nhí nhảnh, đôi lúc lại ánh lên vài tia hóm hỉnh.

Tuy phong cách tiếp cận người quen hay khách lạ có vẻ hơi "cổ xưa" nhưng lại rõ ràng dân chủ. Không có tư thế khúm núm hay màu mè. Không một chút mặc cảm, tự ti.

Vẻ đẹp của các cô được nói tới trên đây vừa mang vẻ đẹp truyền thống vừa mang bản sắc riêng của người Sài Gòn. Ngày nay, những cô gái Sài Gòn đẹp như một vườn hoa muôn màu sắc và ngát hương thơm.

Nét đẹp của người Sài Gòn còn thể hiện ở tinh thần kiên cường, anh dũng, sẵn sàng hi sinh cho Tổ quốc: Tuy nhiên, đến những hồi nghiêm trọng và sôi sục nhất của đất nước, thì các cô gái ấy cũng như những chàng trai và các giới đồng bào của Sài Gòn bất khuất, không chút do dự, dấn thân vào khó khăn, nguy hiểm và có khi hi sinh cả tánh mạng, xuyên suốt ba chục năm từ 1945 đến 1975...

Một thoáng ngậm ngùi, bất bình khi nhà văn nghĩ đến những kẻ vô tình hay cố ý tàn phá thiên nhiên: Sài Gòn ngày nay cũng rất ít chim. Đến mùa, một ít nhạn, én bay về trú đông, dưới các mái nhà cao tầng, mái đình, mái chùa. Thỉnh thoảng mới thấy vài chị quạ, chị sáo, vài chị vành khuyên, sắc ô, áo già,... Nhiều nhất là họ hàng se sẻ mà bây giờ cũng thấy thưa thớt dần. Trước kia, rất nhiều, cả cò, cả vạc xồng lộng trong Sở thú bay ra làm tổ trên mấy ngọn cây dầu, cây sao cao ngất với các chị cu gáy, chị quạ, chị sáo... Những nòng súng hơi ác độc của những người vô trách nhiệm với môi trường sống và chẳng thèm đếm xỉa đến pháp luật đương bảo vệ thiên nhiên, đang tay bắn giết chim và doi của thành phố. Đây là một đoạn văn hồi ức thể hiện tình cảm nhớ nhung và luyến tiếc của tác giả về một thiên nhiên an lành, phong phú của Sài Gòn trong quá khứ chưa xa.

Kết thúc bài tùy bút, tác giả khẳng định tình yêu sâu đậm của mình đối với Sài Gòn và khơi dậy trong lòng mọi người tình yêu ấy: Vậy đó mà tôi yêu Sài Gòn và yêu cả con người ở đây. Một mối tình dai dẳng, bền chặt. Thương mến bao nhiêu cũng không uổng công, hoài của. Tôi ước mong mọi người, nhất là các bạn trẻ, đều yêu Sài Gòn như tôi.

Sau 17 năm bài tùy bút này ra đời, Sài Gòn có nhiều thay đổi lớn lao. Thành phố Sài Gòn rộng lớn hơn, cao vút lên, đẹp như một bức tranh lộng lẫy. Dù sao, qua bài tùy bút này, tác giả Minh Hương đã để lại trong lòng người đọc ấn tượng khó phai về Sài Gòn - mảnh đất thân thương của đất nước Việt Nam yêu dấu, xứng đáng mang tên Chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại.

Bài mẫu 1

Tùy bút “Sài Gòn tôi yêu” là một bài tùy bút hay thể hiện cái nhìn sâu sắc của tác giả Minh Hương với thành phố phát triển bậc nhất Việt Nam. Sài Gòn tôi yêu là những cảm nhận tinh tế của nhà văn với con người và mảnh đất mà tác giả gắn bó suốt mấy chục năm sinh sống.

Bài tùy bút mở đầu vô cùng ấn tượng về thành phố Sài Gòn. Hình ảnh một Sài Gòn trẻ trung cứ trẻ hoài như một cây tơ đang độ thay da đổi thịt, nõn nà như thiếu nữ đang xuân

Điều này thể hiện sự độc đáo thể hiện sự tinh tế trong cách nhìn cách quan sát của tác giả Minh Hương. Từ sự quan sát tinh tế tác giả đột ngột chuyển hướng bài viết qua cảm xúc của mình dành cho Sài Gòn.

Tôi yêu Sài Gòn... điệp từ này được tác giả Minh Hương lặp đi lặp lại nhiều lần như khẳng định tình cảm yêu thương mà tác giả dành cho Sài Gòn là vô bờ bến không gì có thể sánh được.

Yêu nắng sớm, ngọt ngào, yêu gió lộng nhớ thương, yêu thời tiết trời âm u buồn bã , yêu những đêm hoang vắng tĩnh mịch thừa thớt tiếng ồn ào... Tình yêu mà tác giả dành cho Sài Gòn không gì có thể sánh được.

Tình yêu tinh tế của tác giả đã miêu tả, đã vẽ lên một Sài Gòn vô cùng tươi đẹp và nhiều cung bậc cảm xúc. Lúc thì tươi trẻ nhưng cô gái tuổi xuân thì, khi thì già nua âm u buồn chán nhưng một cụ lão gần đất xa trời. Có lúc thì tình nghịch như một cậu bé.

Tác giả yêu Sài Gòn yêu luôn những con người sống ở đây, những nét đẹp toát ra từ vẻ đẹp tâm hồn của những con người hiền hậu, những nét đặc trưng của người Sài Gòn thân thiện dễ mến.

Họ có cách nói tự nhiên, hiền lành dễ thương dễ mến, không làm khách, không hoa văn như lối nói khách sáo thường thấy ở những người Hà Nội thanh lịch, ngại bộc lộ cảm xúc thật. Người Sài Gòn không như vậy, họ thường sống ngay thẳng nghĩ gì nói đó.

Bài tùy bút “Sài Gòn tôi yêu” là một bài tùy bút vô cùng hay và độc đáo thể hiện sự quan sát tinh tế của tác giả. Đồng thời nó cũng thể hiện tình cảm sâu sắc mà tác giả dành cho Sài Gòn một mảnh đất gắn liền với nhiều chiến tích trong lịch sử dựng nước và giữ nước của dân tộc ta.

Bài mẫu 2

Sài Gòn tôi yêu là một bài tùy bút nằm trong tập tùy bút - bút kí Nhớ... Sài Gòn tập I của Minh Hương. Sài Gòn tôi yêu là một cảm nhận sâu sắc và một mối tình đậm thắm chân tình của nhà văn với con người và mảnh đất mà ông gắn bó suốt mấy chục năm.

Bài tùy bút mở đầu bằng những ấn tượng chung về Sài Gòn: Sài Gòn cứ trẻ hoài như một cây tơ đương độ nõn nà, trên da thay da, đổi thịt, miễn là cư dân ngày nay và cả ngày mai biết cách tưới tiêu, chăm bón, trân trọng giữ gìn cái đô thị ngọc ngà này. Một sự cảm nhận thật độc đáo, với hình ảnh so sánh liên tưởng đầy bất ngờ, thú vị.

Từ ấn tượng chung, tác giả đột ngột chuyển sang bày tỏ trực tiếp tình yêu Sài Gòn của mình:

Tôi yêu Sài Gòn da diết... Tôi yêu trong nắng sớm, một thứ nắng ngọt ngào, vào buổi chiều lộng gió nhớ thương, dưới những cây mưa nhiệt đới bất ngờ. Tôi yêu thời tiết trái ngược với trời đang âm u buồn bã, bỗng nhiên trong vắt lại như thủy tinh. Tôi yêu cả những đêm khuya thừa thớt tiếng ồn. Tôi yêu phố phường náo động, dập dìu xe cộ vào những giờ cao điểm. Yêu cả cái tĩnh lặng vào buổi sáng tinh sương với làn không khí mát dịu, thanh sạch trên một số đường còn những cây xanh che chở.

Ngay trong phần đầu của bài tùy bút, tác giả đã bộc lộ tình yêu nồng nhiệt, thiết tha của mình với thành phố Sài Gòn. Điệp từ tôi yêu được điệp lại ở đầu các câu văn như ngân đi ngân lại điệp khúc tình yêu, như nhấn thêm vào bản đàn tâm trạng rộn rã yêu thương của nhà văn.

Minh Hương yêu Sài Gòn với tất cả những cái đáng yêu, cả những điều không mấy dễ chịu của nó. Dường như hình ảnh Sài Gòn đã ăn sâu vào trong tiềm thức, trở thành một phần máu thịt không thể thiếu trong cuộc sống của ông.

Tình yêu Sài Gòn sâu nặng khiến nhà văn có được cảm nhận thật chính xác và tinh nhạy về thành phố. Con mắt tinh tường của nhà văn nhận ra cả cái sắc nắng “ngọt ngào” buổi sớm mai, cái “nhớ thương” của cơn gió lộng buổi chiều, cái ào ào đột ngột của những cơn mưa nhiệt đới; cả sự “trái ngược” của thời tiết đang ui ui buồn bã, bỗng nhiên trong vắt lại như thủy tinh; cả cái nhịp sống đa dạng của phố phường; thừa thớt về đêm khuya, náo động, dập dìu vào giờ cao điểm; cả cái không khí mát dịu, thanh sạch ở những con đường rợp bóng cây xanh... Tất cả đã tạo nên vẻ đẹp và những nét riêng biệt cho thành phố phương Nam này.

Có thể nói, đây là đoạn văn kết hợp cảm xúc với quan sát tinh tế, đậm chất trữ tình.

Sau những dòng cảm xúc trữ tình, nhà văn chuyển sang những cảm nhận và bình luận về người Sài Gòn. Phải chăng, ông muốn lí giải kĩ hơn căn nguyên sâu xa tình yêu Sài Gòn của mình: không chỉ yêu nhịp sống, thời tiết, phong cảnh mà còn yêu hơn người Sài Gòn.

Người từ bốn phương hội về đây, rồi nhanh chóng hoà hợp thành người Sài Gòn. Thành phố bao dung và nhân hậu này bao giờ cũng dang hai cánh tay rộng mở mà đón nhiều người từ trăm nẻo đất nước kéo đến. Một thành phố như vậy, lẽ nào lại không yêu? Và có lẽ tình yêu Sài Gòn không chỉ là của riêng nhà văn.

Yêu Sài Gòn, tác giả yêu tất cả những con người Sài Gòn và nhận ra ở họ bao nét đẹp tâm hồn, làm nên một phong cách bản địa mang nhiều nét đặc trưng:

Họ ăn nói tự nhiên, nhiều lúc hề hà, dễ dãi. Phần đông ít dàn dựng, tính toán, người Sài Gòn cũng như phần lớn người Lục tỉnh đều rất chân thành, bộc trực.

Theo tác giả, phong cách ấy đã được kết tinh, trải nghiệm trong một thời gian dài của cuộc sống, được thử thách trong cam go của lịch sử.

Giới thiệu về phong cách người Sài Gòn, tác giả đi sâu vào giới thiệu phong cách của cô gái Sài Gòn - những bông hoa của thành phố làm cho thành phố thêm rực rỡ hơn hương thơm và sắc màu.

Cách viết xen lẫn những dòng cảm nhận và những lời bình luận của Minh Hương làm cho đoạn văn vừa đậm đà cảm xúc trữ tình, vừa giàu chất suy ngẫm.

Bài tùy bút kết thúc bằng việc khẳng định lại tình yêu son sắt thủy chung và mong ước tha thiết của nhà văn:

Vậy đó, tôi yêu Sài Gòn và yêu cả con người ở đây. Một mối tình dai dẳng, bền chặt. Thương mến bao nhiêu cũng không uổng công, hoài của. Tôi mong ước mọi người, nhất là các bạn trẻ, đều yêu Sài Gòn như tôi.